

ad Lovens § 12.

Ved Ordet „Omstødelse“ i Paragrafens 6. Stykke, Linie 1, tænkes formentlig alene paa *Annulation* af Nævnets Afgørelse, jfr. Motiverne til Lovforslaget, der alene taler om at „*tilsidesætte* Nævnens Afgørelse i Tilfælde af *Kompetenceoverskridelser*“, medens Motiverne for det Tilfælde, at Overnævnet kan se, at Nævnet har *anvendt Loven urigtigt*, kun nævner Overnævnets — i Lovteksten i Stykkets Slutning omtalte — Adgang til at *hjemvise* Sagen. Imidlertid nævner Lovteksten i Stykkets Begyndelse ved „Omstødelse“ af en Nævnsafgørelse foruden *Kompetenceoverskridelse* tillige *Tilsidesættelse* af Lovens Bestemmelser. I Tilfælde, hvor der foreligger saadan *Tilsidesættelse* uden *Kompetenceoverskridelse* — som et ikke ukendt Eksempel kan nævnes *Overtrædelse* af Lovens § 2, sidste Stykke, om Parternes Adgang til at udtale sig forinden Afgørelsen — vil det være hensigtsmæssigt, at Overnævnet, hvor dette efter de for samme foreliggende Oplysninger mener at kunne gøre det, har Adgang til umiddelbart uden *Hjemvisning* at træffe endelig *Realitetsafgørelse* i Sagen; men dette er, naar *Indankningen* er sket efter *Udløbet* af den ordinære 8-Dages Frist, næppe hjemlet, som Loven nu er affattet. Det foreslaas derfor, at *Affattelsen* ændres saaledes, at Overnævnet i saadanne Tilfælde har Valget mellem *Hjemvisning* eller selv at træffe *Realitetsafgørelse*.

Endvidere bemærkes, at i Stykkets 2. Linie bør formentlig Ordet „*paastaet*“ udgaa, da ikke den blotte, mulig ganske uhjemlede, *Paastand* om *Tilsidesættelse* af Lovens Bestemmelser bør være nok til at give den udvidede *Appeladgang*, men kun den *virkelige*, af Overnævnet erkendte *Tilsidesættelse*. Med Hensyn til *Kompetenceoverskridelser* opstaar dette Spørgsmaal ikke. I øvrigt henvises til en *Udtalelse* nedenfor i Slutningen vedrørende hele dette Spørgsmaal om *Indankningen* af *Kompetencespørgsmaalet*.

ad Lovens § 15 og 17.

Det fremgaar af Motiverne til Lovforslaget, at Meningen med Ordene i § 15, sidste Stykke „jfr. derimod § 17“ er at udtrykke, at Sager angaaende *Forretningslokaler* med tilliggende *Beboelse* kan indankes for Overnævnet, selv om saadanne Sager er henlagt under *Forretningslokalenævnet*. Dette bør formentlig siges tydeligere, formentlig rettest ved en *Tilføjelse* til § 17.

Til Forslaget til Lov om Tillæg (angaaende *Pensionatsvirksomhed*) til *Huslejeloven* haves der herfra intet andet at bemærke, end at Bestemmelsen i Forslagets § 4, sidste Punktum om *Indankning* for Overnævnet af Spørgsmaal om, „*Overskridelse* af Nævnets *Kompetence* o. l.“ formentlig ikke bør have samme *Udstrækning* som Bestemmelsen i *Huslejelovens* ovenomhandlede Bestemmelse i § 12, 6. Stk., da der næppe bør kunne være Tale om, at Overnævnet kan træffe *Realitetsafgørelser* i disse Sager. *Overnævnets Beføjelse* her bør formentlig kun være *Kassation* og *Hjemvisning*.

I Anledning af sidste Punktum i Udvalgets Bemærkninger til Forslagets § 4, tillader man sig endnu at fremsætte den almindelige Bemærkning, at naar *Huslejelovens* § 12, 13. Stykke — formentlig som Følge af *Grundlovens* § 70 — ikke kan medføre, at *Overnævnets Afgørelse* af et Spørgsmaal om et Nævns *Overskridelse* af dets *Kompetence* er endelig og bindende ogsaa i Forhold til *Domstolene*, er der formentlig ikke vundet noget synderligt ved at tillade *Kompetencespørgsmaalets Indankning* for Overnævnet, da herved jo alligevel ikke opnaas nogen endelig *Afgørelse*, ja Forholdet kan paa denne Maade i *Praksis* endog blive yderligere forviklet. Men ganske vist er der vel faktisk større *Udsigt* til, at *Overnævnets Afgørelse* viser sig holdbar for *Domstolene* end *Nævnens*.

P. O. V.

A. Rudbeck.

Til Indenrigsministeriet.